

VZKŘÍŠENÍ

ZDRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 65 – ZÁŘÍ 2005

Znamení poděkovat

Někdy se říkává, že jednou z kněžských bolestí bývá, že kněz má stále potřebu se k něčemu vyjadřovat, druhým něco vysvětlovat, někoho o čemsi poučovat, a to i tehdy, když to není úplně potřebné. Právě v těchto chvílích, kdy by možná bylo užitečnější mlčet nebo dát třeba prostor někomu nebo něčemu jinému, spočívá ona určitá nemocnost nebo profesionální deformace, jak tento jev bývá obvykle nazýván. Ve skutečnosti se tato potřeba i v nepotřebě netýká jenom kněží, ale podobně na tom bývají i učitelé, vychovatelé, rodiče, veřejně činní lidé a všichni jim podobní, zkrátka a dobře všichni, kterým je nějak svěřena péče a starost o výchovu a vzdělání druhých. Proto se také málokdy stává, že by dotyčný neměl nějakou tu připravenou a dozajista zaručenou odpověď. Pokud se to ale skutečně někdy vzácně stane, a Bohu díky za takovou chvíli, měl by přemýšlet, zda by to neměl chápat jako jakési znamení, že má učinit něco docela jiného.

A mně se to právě stalo. Už dlouhé hodiny přemýšlím, jaké téma že má mít úvodník, co je tak veledůležitého k sdělení. Nic mne nenapadá, a proto svou bezradnost zkusím chápat jako znamení, že tím úplně nejdůležitějším bude docela jednoduše poděkovat. Poděkovat za uplynulé tři a čtvrt roku. Jaké skutečně byly, to se neodvažuji posuzovat, to může jedině Bůh. Já jen mohu skutečně upřímně říci, že jsem ve Strašnicích kaplanoval velice a velice rád. Proto chci poděkovat, a to především Pánu Bohu, že jsem tu s Vámi směl po celou dobu být, ale také Vám, milí Strašničtí, nejen že jste to se mnou snad vydrželi, ale také za Vaše modlitby, Vaše přátelství, za Vaši vstřícnost, spolupráci, pomoc, napomenutí, trpělivost... prostě za všechno. A také se Vám moc omluvit za všechno, čím jsem Vás zklamal, pohoršil, zarmoutil či jakkoli jinak ublížil. A velmi mne těší, že i během studií, dá-li Bůh, se k Vám budu smět stále znovu a znovu vracet.

P. Jan Houkal

Každý den Pán mi sílu dává,

*pisní mou je můj Pán,
On se stal mým spasením,
když kráčím s Ním nemusím se bát.*

Kdysi mi otec Jan nechal v knihovně ručně psaný vzkaz. Když jsem mu řekla: „Ten lístek si schovám a až budeš papežem, výhodně ho zpeněžím“, odpověděl: „Tak to ho klidně rovnou vyhod.“

A teď odjíždí do Říma.....

Psát o rozloučení s Janem je snad trochu předčasné, bude se k nám vracet o svátcích a prázdninách, ale poděkování za tři roky soustavné práce, a to doslova, na místě je. Vždyť kolik toho dokázal je vpravdě obdivuhodné! Kdo má oči vidí!

Jane, vzpomeneš si, jak tě v článku pro náš zpravodaj pobavila otázka, zdali tě něco dokáže unavit? Tehdy jsi odpověděl: „Nevím, co mě dokáže unavit, zatím unavený nejsem“.

Po roce jsi mi na tutéž otázku řekl: „Musím přiznat, že začínám cítit únavu.“

Jane, jak je po třech letech?

No, myslím, že otci Janovi malá pauza nebude na škodu, odpočine si.

Od nás.

Ano a už slyším i jeho reakci – Marie, ty zase nesmysluješ!

Milý Jane, jsou loučení a loučení. Věř, že to s Tebou patří k těm, která člověk absolvuje jen s velkou nechutí.

Mnoho úspěchů při studiu, naše modlitby tě budou provázet a o Vánocích na viděnou!

Dobrý Bůh tě opatruj!

● **PODĚKOVÁNÍ OTCI JANOVÍ**

našemu Janovi...našemu milému Janovi...

Loučení a poděkování

Po krátkém mezidobí nastává opět čas loučení. „Čas rozchodů, ten bolí víckrát, i když se tomu nevěří...“ zpívá se v jedné folkové písni a platí to i pro nás, ačkoli se jedná o jinou lásku. Protože jak jinak nazvat vztah, který brzy vzešel ze soužití strašnické farnosti v čele s otcem Marianem a P. Janem Houkalem?

Tři roky uplynuly až příliš rychle, ale byly naplněné množstvím zážitků, novými zkušenostmi, poznáním a poznáváním, takže se vlastně zdály mnohem delší. Na jejich konci přijmi, Jane, naše poděkování.

Díky za

všechny mše sv. – ty „obyčejné“, sváteční i sloužené mimo kostely
mše svatební i ty, při kterých jsme se loučili s nám drahými
kázání, která promlouvala do našich duší
přípravu ke svátostem a jejich udílení
výuku náboženství, která nenudila
přednášky Úvod do křesťanství, na které jsme rádi chodili
tábory a výlety pro děti, na kterých se líbilo i dospělým
setkání mládeže a podnikání všech možných výprav nejen pro radikály
farní fotbal, podporu a účast na dalších farních akcích pro malé i velké
spolupráci na tvorbě farního zpravodaje Vzkříšení, pomoc při zavedení redakční
rady a pravidelnou účast na jejích pracovních schůzkách, které končily
rozpravami a povídáním na nejrůznější témata
duchovní obnovy, laskavé duchovní vedení a nenásilné směřování
přijetí naší velké farní rodiny a chápání našich různých povah
všechn čas, který jsi nám rád věnoval – neformální setkání i letmá zastavení,
která utužovala naše vzájemné vztahy
to, že jsi pro nás byl kněz i přítel
vše, co jsi pro nás a s námi dělal.

Loučíme se neradi, ale věříme, že Pán Tě povede tam, kde pro Tebe má své další
úkoly. My Tě budeme nadále uchovávat ve svých myslích a srdcích a
v modlitbách Ti vyprošovat Boží požehnání a milost. A také se chceme snažit
v našich životech dál čerpat z toho, cos nás naučil. Budeme se těšit na viděnou ať
už ve Strašnicích nebo někde jinde.

Laudato sii, o mi Signore! Díky Pane za Jana!

Helena Bartáková

MODLITBA

Děkujeme, Pane Bože, za všechna vyprávění a pohádky našeho pana kaplana
Jana.

Děkujeme za všechn čas a energii, kterou věnoval dětem i jejich rodičům.

Prosíme, Pane Bože, aby se našemu novému panu kaplanu Peterovi mezi námi
líbilo.

Chceme věřit, Pane Bože, že Tvá prozřetelnost bdí opravdu nade vším.

Maminky z úterního setkávání

Z MALEŠIC

Poděkování pateru Janu Houkalovi za páteční bohoslužby, za jeho vlídný přístup
a porozumění k nám starším.

Na jeho pobyt v Itálii mu vyprošujeme hodně Božího požehnání a za vše děkujeme.

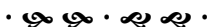
Věřící domova důchodců Malešice

● ZPRÁVY

♠ **P. Mgr. Jan Balík** byl jmenován administrátorem pro naši farnost.

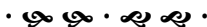
♠ V červenci u nás nastoupil kaplanskou službu novokněz **P. Peter Kováč**.

♠ 25. září odjíždí **otec Jan Houkal** na studia do Říma. Domovem zůstává nadále v naší farnosti a byl jmenován výpomocným duchovním pro III. pražský vikariát.

Jak víte, při odchodu dostal otec Marian knihu - památník s dopisy a kresbami od nás farníků.

Jana jsme do školy vybavili notebookem a tak nás napadlo připravit památník v elektronické podobě. Pro tento účel byla založena e-mail schránka: otecjan@mbox.cz a do této schránky je možno Janovi poslat dopis, kresbu, vzkaz a on už si „lístky“ památníku bude plnit sám. Tato schránka není určena pro běžnou korespondenci, pro tu platí Janova oficiální e-mailová adresa.

♠ V sobotu **15. října bude DRAKIÁDA**. Blíže na stránce pro děti.

♠ A na stejném místě se dočtete i o **Lampionovém průvodu** na Vyšehradě 11. listopadu, na svátek sv. Martina.

♠ Přednáška paní **MUDr. Marie Svatošové „HOSPIC A UMĚNÍ DOPROVÁZET“** bude na její žádost přesunuta na sobotu 5. listopadu 14. hod. Tedy o týden dříve než jsme uvedli v minulém zpravodaji.

Po přednášce, jež bude trvat do cca 16 hod., zveme všechny přítomné seniory, aby se zúčastnili menšího pohoštění ve farní učebně.

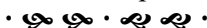
Na vaši milou účast se těší členové farní charity Strašnice.

Za FCH ing. Ludmila Tylová

♠ POZVÁNKA NA FESTIVAL VOX 005

V sobotu 5. listopadu 2005 se od 14:00 hodin bude konat již druhý ročník benefičního festivalu křesťanské populární hudby v Kulturním domě Vltavská, Praha 7 – Holešovice. Akci pořádají společně Sdružení Pyramida, Arcidiecézní centrum pro mládež Praha a vydavatelství Rosa. Letošní program bude opět stylově velmi pestrý. Folkovou muziku budou reprezentovat kapely Bezefšeho a

Noi, rockovou hudbu zastupují skupiny České chleba, Veselá zubatá, Michael And The Voice Of Cathedral a Oboroh. Pro fanoušky tvrdší muziky zahrají hudební skupiny Manahem a Maranatha, muziku s jazzovými vlivy můžete slyšet v podání Alešanky, hudbu ve stylu worship předvede skupina Tretí deň. První ročník festivalu před rokem přilákal na 400 posluchačů.

● NAŠI NOVÍ DUCHOVNÍ OTCOVÉ

Pro velké zaneprázdnění otce Balíka (příprava Světových dnů mládeže v Kolíně n/Rýnem) a následnou dovolenou nebyla možnost připravit s ním rozhovor, ale máme slíbené povídání v některém z příštích čísel. Proto jen minimum osobních dat, převzatých z Radia Vaticana, stejně jako následující článek.

P. Mgr. Jan Balík přijal kněžské svěcení v r. 1991 po absolvování KTF. Byl prvním, kdo odpovídal za Arcidiecézní centrum života mládeže „Nazaret“ v Kunraticích. V r. 1993 se stal tiskovým mluvčím sekce pro mládež ČBK a v letech 2001-2005 byl jejím ředitelem.

Věnuje se publikační činnosti pro mládež a o mládeži.

VELKÁ VÝCHOVNÁ ŠANCE

Náboženská výchova je záležitostí všech

Prázdniny končí a začátek nového školního roku vždy s sebou přináší velký nápor na rodiče, kteří jsou zodpovědní za výchovu svých dětí. V září tak musí znovu rozhodovat o škole, o mimoškolní činnosti, o kroužcích apod. To není snadné. Vždyť současná doba nabízí nedozírné možnosti. A většina rodičů zvažuje, co je pro dítě užitečné a přínosné, co potřebuje pro budoucí život. Rodiče si jsou velice dobře vědomi, že připravit dítě do života si žádá pomoci mu, aby se neztratilo, aby dokázalo hovořit cizími jazyky, aby vystudovalo školy, mělo mnoho vlivných přátel.

V této supermarketové nabídce vzdělání a jiných činností napomáhajících rozvoji dítěte se ukrývá jedno vážné ohrožení výchovného procesu. Snadno se totiž opomene, že základní výchova nespočívá v množství vědomostí, ale že je to cesta, kdy dítěti krok za krokem pomáháme, aby se stalo člověkem ve svém plném významu. Jejím cílem je tedy vychovat především dobrého člověka s pevným charakterem, člověka, který se dokáže ovládat a není hříčkou momentálních nálad a pocitů, který má silnou vůli a dokáže se samostatně rozhodovat pro dobro.

Jak lze ale tohoto cíle dosáhnout? Je to nesnadná cesta, která vyžaduje působení v různých výchovných rovinách. Zmiňme se o těch nejzákladnějších. Jak jsme již konstatovali, jednou rovinou je zřejmě snaha o vzdělání a profesní růst. Neméně důležitou je i složka přispívající výchově k lidskosti. Připomeňme, že v této oblasti působí osvědčený skaut a mnoho dalších volnočasových organizací dětí a mládeže. Tyto roviny výchovy ale nemohou dosáhnout svého cíle, pokud se nespojí i s výchovou náboženskou. Nemůžeme člověka podporovat v růstu tělesném a znalostním a nenabídnout mu pomoc v růstu duševním a duchovním. Náboženská výchova je ve skutečnosti integrální a rozhodující součástí výchovy dítěte, která v mnohém rozhoduje o budoucnosti. Staví totiž život na pevnou půdu, vždyť člověk nemající duchovní kořeny, postrádá základní životní ukotvení.

Náboženská výchova je záležitostí všech: rodičů, kněží, katechetů, lidí z farního společenství. Nikdo není od svého dílu zodpovědnosti osvobozen. Pedagogové dobře vědí, jak zásadní je výchova v rodině. Dítě se snadněji naučí modlit, když vidí, jak se modlí rodiče. To je každému jasné. Podobně se nedělní bohoslužba stane součástí jeho života, když je samozřejmou nedělní slavností pro celou rodinu. Také sounáležitost s kolektivem stejně starých věřících dětí je nepostradatelná. Důležitým prostředím náboženské výchovy je však i výuka.

V nedávné totalitě si rodiče museli výuku náboženství ve škole vynutit a protrpět. Na přihlášce musel být podepsaný otec i matka, přihláška se musela odevzdat osobně, a to byla chvíle, kdy ředitelé škol činili na rodiče nátlak. Okresní církevní tajemníci byli odměňováni, pokud počet dětí chodících na náboženství v jejich rajónu klesl. Dětem bylo vyhrožováno, a ne planě, že se na žádnou školu nedostanou atd.

Dnes je cesta volná, stačí jen chtít. A zde se setkáváme se zarážejícím faktem. Je zajímavé, kolik rodičů své děti na náboženství neposílá. Nejednou se zdá, že náboženství rodiče posuzují jako poslední z koníčků, na který své dítě přihlásí, když v tu hodinu již žádný další užitečnější není. Tomuto konstatování nasvědčuje letmý pohled na čísla. V celé České republice náboženství navštěvuje 6 % dětí - na Moravě 12,6 % a v Čechách 2,3 %; v pražské arcidiecézi však jen 1,5 %. Vyjádřeno v číslech je to 18 000 dětí v Čechách a 56 000 na Moravě.

Je bezpochyby nutné zdůraznit, že pochopitelně záleží i na kvalitě výuky. Dobrý katecheta, katechetka či kněz, který má k dětem vztah, je pro farnost

přímo poklad. Výuka náboženství je totiž jistým způsobem uměním. Jde tady totiž jak o předávání znalostí, tak i o uvedení do života víry, a proto se někdy rozlišuje školní výuka a farní katecheze. V našich podmínkách se však převážně jedná o spojení obou těchto pedagogických metod, proto se nedá počítat s tím, že stačí jen jedna hodina týdně. K té se musí připojit i různé volnočasové nabídky – křesťanské tábory, společné víkendové akce, setkání většího charakteru apod.

Vraťme se však k důležitosti kvality náboženského působení. Nesmíme se nikdy spokojit jen s nějakou povrchní výchovou, nedokonalou či vyloženě špatnou a odbytou. Děti si zaslouží, abychom se jim věnovali naplno, s láskou a porozuměním, ale i s pevností a jasnými požadavky. Kultivované a vyrovnané náboženské působení je předpokladem úspěchu.

Farnost by neměla litovat financí, které vloží do výchovy svých dětí, třeba formou dotací na dětské aktivity nebo na katecheticky laděné časopisy pro děti, jakými jsou Duha, Nezbeda a IN!.

Popřejme tedy všem rodičům a katechetům, aby považovali náboženskou výchovu za stěžejní a věnovali jí potřebný čas i námahu. Zkušení vychovatelé dobře vědí, že náboženská formace není záležitostí, kterou se dá jednoduše naučit. Jde o životní nasměrování, o životní volby a o neustálý životní zápas o dobro. Byl by bláhový ten, kdo by na prvním místě nepočítal s Boží milostí. A o tu je třeba prosit. Výchovu je třeba spojovat s modlitbou. Ukazuje se, že výchova k víře je záležitostí opravdu všech. Vždyť přispívat modlitbou může každý. I prarodiče mají své nezastupitelné a velmi důležité místo.

Na začátku nového školního roku proto stojí za to připomenout si, že naše zodpovědnost za předávání víry a výchovu dětí je veliká. Kéž by žádná příležitost nebyla opomenuta či promrhána.

P. Jan Balík

U otce Petera Kováče jsme měli větší štěstí, takže Honza Vrkoč mohl připravit rozhovor.

● ROZHOVOR S P. PETEREM KOVÁČEM

V minulém “Vzkříšení” se s námi loučil otec Marian (a my jsme se loučili s ním), aniž by bylo zřejmé, jak se bude situace vyvíjet dál, a kdo bude jeho nástupcem.

Vychází další číslo zpravodaje, a je zřejmé, že *Bůh se stará*. Byl ustanoven nový administrátor a navíc jsme dostali do farnosti novokněze! S otcem Janem jsme u nás měli teď přes prázdniny tři kněze! V současné situaci, kdy je kněží nedostatek a tolik kostelů, i pražských, nemá svého stálého duchovního správce, je to pro nás velká pocta, skoro bych řekl – zázrak. Poněvadž P. Jenda Balík odjel koncem prázdnin na delší dovolenou, nemohli jsme ho o rozhovor požádat. Zato P. Peter Kováč je zde, a neodmítl se nám v časopise představit a odpovídat na mé zvědavé otázky.

Kněžské svěcení jste přijal letos v červnu. Jak vnitřně cítíte tu změnu stavu, je to něco jiného proti dřívější době?

Já žádné ty „skokové” změny nepozoruju, a zásadně nejsem zastáncem nějakých skokových změn. Spíš si myslím, že jsou skutečnosti, do kterých člověk vrůstá. U mě to všechno bylo tak pozvolna, od jednoho rozhodnutí k druhému. První náznaky, že bych se pro kněžství mohl rozhodnout, to bylo po maturitě. Narodil jsem se v Čadci, to je uprostřed mezi Žilinou a Českým Těšínem, sever Slovenska, jsem z rodiny věřící, tzv. „praktikující”, jak se to obvykle říká. Mám jednoho bratra, ten je dneska ženatý, má dvouletého syna. No a po maturitě jsem začal vnímat Boží pozvání, začal jsem dělat ty malé krůčky a první rozhodnutí, a tak se připravovalo to velké rozhodnutí.

V Bratislavě jsem dělal vysokou školu, “strojárnou”, tu jsem dokončil jako bakalář, a potom jsem nastoupil na trnavskou univerzitu na teologii (ale ne seminář pro budoucí kněze, je to fakulta, na které studují řeholníci a laici). Začínal jsem filozofií, poněvadž tam je studium rozděleno, nejdřív 2 roky filozofie a pak 4 roky teologie. Takže jsem docela hodně let strávil na škole a taky samozřejmě na cestách.

A jak jste se vlastně dostal ze Slovenska do Prahy?

Mě by to samo v životě nenapadlo, ani jsem netušil, že je možnost studovat, připravovat se pro jinou diecézi. To bylo jistě na základě Božího rozhodnutí. Poněvadž jak jsem studoval tu teologii, také jsem tehdy

spolupracoval s hnutím Misionáři Idente, kteří měli komunitu v Bratislavě, kterou přesunuli do Prahy. Stál jsem před možností zůstat na Slovensku a jít do semináře nebo odjet s nimi, a tak jsem si nakonec říkal: nemám v tom zatím jasno, pojedu tedy do Prahy... Misionáři mají na starosti farnost v Praze-Michli. Časem jsem ale poznal, že to nebude moje cesta, ke kněžství jsem však chtěl směřovat. Uvažoval jsem, že Pán mě asi nevolal do Čech zbytečně... abych se zase vracel na Slovensko. Biskup mi řekl, že to se mnou zkusí a šel jsem do semináře, tedy do 2. ročníku, ty filozofické přednášky už jsem dělat nemusel, jenom teologii. Tak jsem v semináři prožil ještě 3 a půl roku, jestli to správně počítám.

Co je podle vás na kněžské službě nejtěžší, a co je naopak nejradostnější?

Jsem tady krátce, ale co je pro mě hodně nové, to je vysluhování Svátosti smíření, to je opravdu velice zásadní zkušenost, která odhaluje hloubku víry a vztah s Kristem, i pro mě osobně. Tam je opravdu kněz konfrontován sám se sebou nebo se svojí službou, ke které je povolán. To jsou ty nejzákladnější služby, jak říká sv. Pavel: *Služebníci smíření... Smiřte se s Bohem!*

Hlasatelé Božího slova, to je další rozměr, na který si zvykám. Pociťuji zodpovědnost při hlásání Božího slova. To je pro mě velice silná chvíle. Uvědomuji si, že častokrát to není moje slovo, v tom smyslu, že kážu i sám sobě, že i já si v tom musím něco najít. Samozřejmě, že čím člověk žije, co je pro něj blízké, na to klade důraz a chce to předat dalším. To je jako v rodině, kdy rodiče předávají dětem takový způsob života, který se naučili, to, co sami považují za dobré.

Kněz by měl mít co nejširší záběr, aby umožnil cestu k Bohu co největšímu počtu lidí, nemůže se zaměřit jenom na někoho. Musí znát různé způsoby, jak umožnit lidem kráčet k Bohu. Praxe vyžaduje mnohem víc, ale to nakonec zjistí každý člověk, který vyjde ze školy. Nutné je další vzdělávání. A hlavně je nezbytné modlit se! Bez modlitby by to nešlo.

Letos budu vyučovat náboženství, jak je to v naší farnosti už zavedené, děti od druhé třídy po devátou, v úterý, středu a ve čtvrtek, a pak ještě budeme společně "Rozmlouvat o víře" s mládeží. Učil jsem jako jáhen už loni v Řevnicích, skoro 9 hodin, po různých školách. Tak budu rád pokračovat učit se učit... Pak jsou tu přípravy: ke křtu dětí, k manželství, přípravy katechumenů...

Co třeba sportování - nepodpoříte farní fotbalisty?

Škoda, mám kolena trochu “vyskakovací”, tak na ty rychlé sporty moc nejsem. Ale myslím, že tyhle aktivity snad nestojí na knězi. Slyšel jsem, že tam nechodí jenom mládež, ale scházejí se tam i otcové, víc generací. Tak tradice snad bude pokračovat dál.

Vždycky pro mě bylo tak trochu tajemství, jaký je běžný den kněze? Pravidelně se modlíte breviář... Kolik to zabere času?

Spoustu času !? - no to záleží na tom, jak se kdo rychle modlí... Čtyřikrát za den, s modlitbou před spaním můžeme počítat pětkrát. Jsou kněží, kteří se pravidelně modlí i v ty doporučené hodiny, v 9, 12, 15 hodin... Dále rozjímání, osobní modlitba, četba Písma... základ je podobný jako u každého jiného křesťana.

Pokud se dodržují ty časy, pro které je modlitba určená, má to nesmírný význam. To sám vidím už po roce, kdy mám tuto „povinnost“. Modlitba dokáže člověka nést, není to rutina, není to čtení stejné knížky dokola. Je to setkání s někým, koho mám rád. Učím se skrze Žalmy mluvit, naslouchat, no a poslouchat... Když se člověk setká s někým, koho má rád, přece z toho setkání odchází potom úplně jiný, změní se, no, a po setkání s Bohem při modlitbě je to podobně.

Význam Breviáře objevuji čím dál víc, napomáhá sestupovat do hloubky, šířky... víry. Poněvadž pomáhá udržovat řád, člověk si musí chtít vyšetřit - darovat na Boha - modlitbu čas, a taky ta modlitba čas posvěcuje. Z breviáře mám velkou radost...

Jaké knížky čtete a které máte oblíbené?

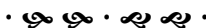
Přiznám se, že v poslední době si vybírám tituly jenom z filozofie a teologie nebo poezii. Velice blízký je mi filozof Miguel de Unamuno, Španěl. Velice rád jsem četl Rabíndranátha Thákura, spíš eseje, básničky... (On sice není křesťan..., ale to snad není na překážku. Ale Unamuno je zas katolický filosof - žil ve Španělsku v první polovině 20. století.) A pak čtu takové spisovatele jako Bernanos, francouzskou literaturu z přelomu 19. a 20. století... Mám totiž velice rád slovo “*povzbuzení*”. To slovo má pro mě velký obsah, je pro mě takovým základním slovem v křesťanské zvěsti. Odkud přijde povzbuzení, když ne od Hospodina? Všechno ostatní je spíš dočasná útěcha, byť potřebná pro člověka. Povzbuzení se nám může dostat

jenom z víry v Krista. Samozřejmě různými cestami, Bůh působí různými cestami, jako třeba přes nekřesťana Thákura, nebo přes katolíka, jakým je Miguel de Unamuno.

Byl jsem se podívat do naší farní knihovny, je tam opravdu hodně titulů, viděl jsem tam i nové věci. Tak myslím, že je o naší knihovnu velice dobře postaráno. Říká se, že naše farní knihovna je velice hezká. Tak myslím, že se tam ještě podívám.

Milý otče, já Vám děkuji za tohle závěrečné „povzbuzení“, a ať se Vám ve Strašnicích líbí!

Honza Vrkoč

● KRONIKA

FARNÍ DĚTSKÁ POUŤ

22.6.2005 se opět konala naše tradiční farní dětská pouť do kostela Panny Marie Vítězné za Pražským Jezulátkem. Sraz byl před jedním z kostelů – naším a malostranským. Sešlo se asi 8 dospělých, které doprovázelo 11 dětí. Uvnitř kostela nás přivítal veselý otec karmelitán, který nás odvedl po točitém schodišti na půdu. To bylo ještě v pohodě. Půda má krovy stále původní, staré 400 let. Asi metr nad podlahou jsme opatrně postupovali po chodníčku z prken, okolo zamřížovaného kulatého otvoru, kterým jsme mohli nahlédnout do kostela. Prý slouží ke spouštění kadidelnice. Vrátili jsme se do místnosti, která slouží ke skladování typicky půdních věcí, jako je veliký Betlém v životní velikosti a jiné přikryté věci. Potom to přišlo. Vydali

jsme se po velmi, opravdu velmi prudkých, asi tak půl metru širokých dřevěných schodech do věže ke zvonům. Visely tam tři zvony. Ten prostřední byl největší a nejstarší. Pocházel ze 16. století. Otec nás vybídl, abychom si cinkli. Když se jeden z nás zvonu dotknul a všichni jsme málem ohluchli, bylo to poučení a ostatní zvon pak už jen šimrali. Z oken věže, na která se lezlo po žebříčcích, byl opravdu nádherný pohled na Prahu. Pak nastala ta nejnáročnější část celé pouti a myslím, že z náboženského hlediska ta nejlepší. Sestup po schodech trval dlouho, protože schody byly fakt prudké a naši rodiče vysílali k nebi celou tu dobu vroucí prosby, abychom to všichni přežili a neskončili na hromadě dole, v lepším případě na zádech otce karmelitána. A můžu Vám s radostí oznámit, že modlitby byly vyslyšeny a všichni jsme nakonec stanuli před Jezulátkem, kde jsme se společně i sami pomodlili a za doprovodu kytary i zazpívali. Většina z nás se po odchodu z kostela šla občerstvit do nedaleké cukrárny za velkého nadšení nás dětí. Už se moc těšíme na příští rok, to máme slíbeny malostranské katakomby pod kostelem!

Markéta Cenkerová

VEPORSKÉ VRCHY – Čierny Balog 31. 7. - 9. 8. 05

Noc a den 1., 31.7.-1.8.05

Yes. Od samého počátku nám přálo štěstí. Jan hned za hranicemi usnul s pasem v ruce a tím dal sám sobě příležitost vyzkoušet si, jak se cítíme my, oběti jeho fůrků. Jakmile se pasu zmocnil Zdeněk, dostal se pas do oběhu a Jan po probuzení už jen bezmocně převracel lavice ve vlaku ve snaze jej najít. Následně jsme mu rozmluvili a pro jistotu ještě znemožnili ohlásit ztrátu na policii. Vznikly dohady jak dlouho si pas u sebe necháme, ale když už Janovi jako cizinci bez pasu ani neprodali lístky na vlak a původně jen Janův problém s pasem se začal týkat celku, podstrčili jsme mu pas do breviáře. Jeho nález pak ještě Vojtěch P. okomentoval slovy: „Vidíš Jane, to je ta síla modlitby.“

Po příjezdu do Balogu a ubytování se na místní faře jsme přes vyčerpání z cesty ještě radikálně vyrazili do skanzenu.

Toho večera se na faře ucupaly oba záchody. Jeden se ani po úmorné snaze zprovoznit nepodařilo, a tak jsme mohli mluvit i velkém štěstí, že nám zbylo alespoň jedno sociální zařízení.

Mši svatou jsme každovečerně slavili v místním kostele, jež nám byl kdykoli s velkou ochotou otevřen.

Úterý, 2.8.05

Dnešní výlet měl opravdu zoufalý průběh. Šli jsme se podívat na vodopády a nejen, že jsme žádné nenašli, ale ještě jsme skoro umřeli žízni. Jediné, co jsme našli, byl jakýsi rybník a několik vyschlých, nepoužitelných nebo neexistujících

pramenů. Zato jsme bez problémů dobyli vyprahlou planinu Zakluky. Když jsme pak po 35 km narazili na vodu, někteří jedinci (Vojtěch se Zdeňkem) z toho byli natolik rozradostněni, že zlili nejen sebe, ale i každého, kdo se jim zrovna jevil jako vhodný terč.

Večer jsme vařili krupicovou kaši, ale vzhledem k tomu, že tou dobou jsme ještě neměli zakoupena potravinářská barviva, ušla nám nejlepší příležitost k jejich použití. Náhradní plán byl vymyšlen a zrealizován o několik dní později.

Středa, 3.8.05

Den třetí, čili kritický. Výprava byla tedy odpočinková. Odjeli jsme autobusem do Bystré a navštívili tamní jeskyně. Po 45 minutách v sedmistupňové jeskynní zimě jsme s úlevou přivítali venkovní vedro, které však po 10 minutách začalo být opět na obtíž. Po cestě do Hronce jsme jako zkušený turisté tradičně zabloudili. Když jsme pak dorazili do cíle, už na nás čekal vláček věhlasné Čiernohronske železnice. Jan nás posadil do zadního vagónu, abychom v zatáčce viděli celou soupravu a my byli rádi, že už nemusíme jít dál (o to víc, že právě začínalo pršet). Spokojeně jsme dorazili do Balogu, oslavili mši svatou, navečeřeli se a šli spát.

Čtvrtek, 4.8.05

Na dnešek byl v plánu Dobročský prales. Vzhledem k počasí byl vzápětí přejmenován na Deštný. Padlé stromy jsme přelézali tak energicky, až z toho několik lidí dostalo chuť na řízek. Slovo „Řízek“ pak skandovali celou cestu až k pseudo-autobusové zastávce, kde se zase ujala píseň „Proč ta sova..“ Přes veškeré pochybnosti autobus přijel.

Té noci bylo konečně využito červené potravinářské barvivo. Bylo nastraženo do sprchové hlavice na osobu, která jako jediná se sprchovala ráno. Jenom bohužel nikdo nemohl vidět reakci oběti. Avšak i po této události vykazovala koupelna vysokou návštěvnost. Někteří se sprchovali tak často, až se jim podařilo překonat svůj osobní rekord.

Pátek, 5.8.05

Toho rána jsem se velmi neprozřetelně vydala s Janem na nákup. Na sobotu jsme plánovali celodenní radikální výlet na Klenovský Vepor, a tak bylo potřeba nakoupit na dva dny. Jako při každé větší akci se některý věci vyvíjely nekontrolovaně. Nákup na dva dny pro dvacet lidí, to je docela dost věcí, v obchodě jsme tudíž strávili asi hodinu, ale měli jsme všechno. Horší to bylo s odnosem. Člověk by nevěřil, jak zdánlivě jednoduchý úkol může dostat složitý průběh, ale zkuste si nést třicet vajec, dvacet jogurtů a u toho se snažte pít z kelímku mléko. Nesplnitelnost úkolu se nedá posoudit ani když na to člověk kouká, poněvadž ani Jan, přestože to celé viděl, nevěřil vlastním očím. Kdo to nezažije, nepochopí.

Tragičnost tohoto rána nás provázela celý den, lilo jak z konve, a tak jsme místo do Nízkých Tater jeli vyšplhat se na Fabovu Holu, nejvyšší vrch v okolí. Těsně pod vrcholem už jsme toho měli dost, počasí bylo stále horší, a tak Jan zavelel

čelem vzad, a protože za hodinu měl jet vlak, jali jsme se seběhnout kopec, do kterého jsme se tak pracně hodinu a půl drápali. Marnost nad marnost.

Ten večer nás čekalo překvapení – když jsme se vrátili, zjistili jsme, že nám naši hostitelé zatopili v kamnech a uvařili polévku. S takovou pohostinností jsme se na žádném z našich výletů dosud nesetkali.

Sobota, 6.8.05

Na dnešním, stěžejním výletě celé výpravy, v den Proměnění Páně na hoře, nám počasí umožnilo příjemné putování a především slavení mše svaté nahoře na hoře Klenovský Vepor. Byla to nádhera. Výlet, přes varování průvodce, že je náročný především pro svou délku, uběhl celkem rychle, především těm, kteří byli zcela pohlčeni svou debatou o teorii relativity. Po cestě jsme sbírali houby a užívali si konečně trochu lepšího počasí. Přesto jsme byli rádi, když jsme dorazili do Dobroče a odhlasovali si, že odtud už pojedeme autobusem, do Balogu hrát Městečko Palermo.

Neděle, 7.8.05

Ráno jsme pro jistotu za doprovodu Zuzky P. nakoupili pár dáreků pro naše hostitele a dopoledne jsme se všichni s místními zúčastnili slavení mše svaté. Potom jsme se vydali za doprovodu zdejšího pana faráře a jeho farní mládeže podívat se na jeden z nejpřísnějších poustevnických řádů. Poustevníci žili na soukromé louce každý ve svém domečku, kde kromě Písma a dřeva na topení neměli zhora nic. Dozvěděli jsme se, že spolu takřka vůbec nekomunikují, nejedí nic, co není přírodního původu, na louce mají jednu studánku, vůbec odsud nevycházejí...

Po výletě se mužská část výpravy utkala s domácími ve fotbale. Vyčerpání z celého týdne a možná i ujištění místních, že poskládali nejslabší mužstvo, jaké mohli, pravděpodobně způsobilo, že naši prohráli podle svých slov v jinak celkem vyrovnaném zápase 11:2.

Jako každý poslední večer na akci jsme měli táborák. Ačkoli počet uzenin určoval opět Jan s přesností sobě vlastní, k našemu údivu jich zbylo méně než obvykle. U táboráku se s námi sešlo i pár našich slovenských bratří, a tak jsme se vzájemně obohacovali repertoárem svých písní. Jenom je otázka, zda lze slovenského bratra obohatit Písní proti trudomyslnosti.

Pondělí, 8.8.05

Den poslední, den odjezdu. Vstali jsme časně, abychom stihli uvést naše obydlí do původního stavu. Vzájemná spolupráce nás doslova *stmelila*.

Asi v jednu hodinu jsme opustili Čierny Balog a odjeli do Banskej Bystrice. Muzeum SNP bylo bohužel zavřeno, a tak jsme dostali krátký rozchod. S přestupem ve Vrútkách jsme pak šťastně dojeli až do Prahy.

Jana Pojslová

DĚTSKÝ TÁBOR DŘEVOHOSTICE

...co vám mám povídat: bylo tam čtyřiačtyřicet dětí – to si pravděpodobně sami umíte (nebo spíš neumíte – tak jako jsem ani já neuměl) představit. S Janem jsme už absolvovali (v přibližně stejném složení „vedoucích“) dva tábory. Ale až tady jsme si mnozí uvědomili význam slova „megalomanie“. K těm čtyřiačtyřiceti dětem nás jelo osm dospělých a všichni jsme se pořádně zapotili (k večeru už ani kolikrát nebylo co potit). Nedá mi to nemluvit trochu jmenovitě a nesmeknout klobouk před výkony kuchařek Lídy a Marie. Sloveso „zastavit se“ je cizí také Honzovi Čermákovi a, jak už za ty tři roky asi všichni víte, Janovi (ten v sobě ovšem má nikdy se nevybíjející baterky, takže patří spíše do kategorie strojů).

A jakže vlastně tábor vypadal? Bydleli jsme na velké faře s malou kuchyní ve velké vesnici (Dřevohostice) poblíž malého města (Přerov). Byly tam velké i malé děti. V malém časovém úseku (osm dní) jsme stihli velmi mnoho věcí. Všude byl velký hluk (čtyřiačtyřicet dětí) a málo schopnosti ho ztláčit (osm „vedoucích“). I na (relativně) malých úsecích výletních tras jsme nacházeli velké množství hub. Měli jsme málo spánku a velkou noční hru (na strašidelném dřevohostickém zámku). A ještě bych mohl v tomto duchu pokračovat, avšak tuším, že trochu více konkrétnosti vám asi nebude vadit. Nuže:

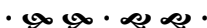
Na každém dětském táboře se musí hrát spousta her a ani tento nebyl výjimkou. Aby byly všechny hry nějak propojené, měl celý tábor jedno téma – „Putování s přáteli za přáteli“. „S přáteli“ znamená po družstvech („společenstvech“) a přátelé, za nimiž se šlo, jsou svatí v nebi. Symbolika je jasná: všichni jdeme společně do nebe, kde na nás už mnozí čekají. Každé společenstvo si z řad českých světců vybralo jednoho svého patrona. Denně se hrála jedna „putovní hra“, za níž dostala společenstva určitý počet bodů (podle toho, na kterém místě které společenstvo skončilo). Tím si měla zajistit co nejlepší výchozí pozici do „závěrečné putovní hry“ (bojovky), kde bylo množství získaných bodů zohledněno. Tato hra určila konečné pořadí společenstev.

Na programu však bylo ještě mnoho jiných věcí: například snídaně, obědy a večere, nějaké to mytí se a spaní, dušestrava (to Jan dětem vyprávěl každý večer o jednom z patronů společenstev) a také několik velmi pěkných výletů – do Kroměříže, Hostýnských vrchů a na Hostýn. Nedělní výlet do blízkého okolí vesnice byl jako loni spojen se „stavbou“ kostela na mši. Děti si daly záležet. Prý vypadal moc hezky – stěny z větví, oltář z kamene, dokonce kropenka z borové kůry a samozřejmě obrázky. Já jsem ho bohužel neviděl, protože mě postihla krátkodobá virová nákaza, která si již předtím vybrala několik obětí v řadách dětí, takže jsem raději zůstal na faře. Nejednalo se o nic vážného – druhý den už bylo člověku dobře.

No, a tak se nějak přihnalo pondělí 29. 8. a s ním závěrečná putovní hra. Na ní je nejzajímavější to, že její příprava trvá několik hodin, kdežto děti ji projdou za třicet minut. S tím se asi nic nenadělá – mládí musí vpřed. A to je na celé věci pozitivní, že těch mladých (děti) je ještě celkem dost (po týdnu stráveném s nimi jich má člověk opravdu dost).

Ale abych nekončil pesimisticky – musím upřímně říct, že všechny děti byly skvělé a že všechno dobře dopadlo. (Přesto – nebo spíš právě proto – jsme si mohli v úterý 30. 8. večer na nádraží s Janem a ostatními oddychnout: „Uf!“)

Vojtěch Pleskot

● PRO DĚTI

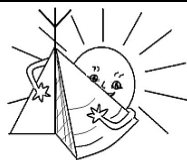
Ahoj děti,

nevím jak vy, ale já jsem si letošní prázdniny bezvadně užila a už jsem se docela těšila na všechny své kamarády a kamarádky, které jsem celé prázdniny neviděla. Hlavně na vyprávění, co jsme kde kdo veselého a zajímavého zažil.

Ze všeho nejdůležitější na tom všem je, že jsme se sešli zdraví a nikomu se nic zlého nestalo. Je potřeba děkovat Pánu Ježíši za jeho ochranu. Je stále s námi, všechno s námi se všemi prožívá, chrání nás a má nás moc rád.

Náš Martin si poslední neděli před prázdninami zlomil palec na noze. Ke všemu mu paní doktorka na chirurgii dala nechodící sádku a předepsala berle. Žádný skautský tábor, žádní kamarádi, na nekonečné tři týdny mu zbyla jen postel, jen tolik milovaná televize a jen jeho oblíbený počítač. Po celý školní rok si pro ně hledal volnou chvíličku, já jsem ho honila, aby dělal něco užitečnějšího – to jistě z domova znáte – a teď najednou prázdniny s počítačem a televizí, které mu nikdo nezakazuje!

Asi už tušíte, co se stalo. Se zlomeným palcem si Martin tak užíval, že už ho i jeho nejmilejší zábava omrzela. Nabažil se počítačových her a všech možných i nemožných filmů, že nakonec všechno vypnul a raději si četl a těšil se, až bude zase běhat. Ferda kňučel, že chce mít také zlomenou nohu,

aby mohl hrát na počítači a nemusel jet na tábor, Martin zase hučel, že na tábor chce. Co tomu, děti, říkáte? U nás to je někdy jako v Kocourkově!

Všechno nakonec dobře dopadlo, Martinovi se noha díky počítačovému klidovému režimu uzdravila, Ferdovi se moc líbilo na táboře, já jsem si v klidu uklidila byt, když jsem byla s Martinem doma. Společně jsme si pak na kolech a na táboře výborně užili zbytek prázdnin.

Každý chceme něco jiného, ale když budeme vděční za všechno, co nám Pán Ježíš postaví do cesty, najdeme radost i ve zdánlivých trampotách. Je to tím, že On pro nás chce to nejlepší - aby z nás vyrostli správní kluci a holky, správní křesťané. Není to ničím jiným než tím, že nás má moc rád!

A jak je to teď i s námi?

Otec Jan, náš skvělý kamarád, odchází studovat do Říma. Bude nám všem moc chybět. Nezapomeneme na Riskuj, táborové putování, budičky, ale hlavně na jeho nedělní pohádky. Abychom nezůstali sami, jako ovce bez pastýře, poslal nám Pán nového pana kaplana, otce Petera. Od mnohých z vás jsem už slyšela, že je super. A je dobře, že přišel právě k nám do Strašnic a stane se naším dalším skvělým kamarádem. Bohu díky!

Setkávání maminek je jako obvykle vždy v úterý od 16 do 17 hod. v hovorně na faře. Totéž je od září i v pondělí ve stejnou dobu v hovorně. Scházejí se maminky s malými dětmi a jsou rovněž zváni všichni, kdo si chtějí společně popovídat, pomodlit se, blíže se seznámit nebo jen tak pobýt v milé společnosti.

Drakiáda

v sobotu 15. října jdeme opět pouštět draky. Vloni jsme si našli louku, na které nám všem draci bezvadně létali. Sejdeme se ve 14 hodin na parkovišti nad Hostivařskou přehradou (nad hrází). Vpravo za malým lesíkem je naše velká dračí louka.

Lampionový průvod

Jako každoročně se na svátek svatého Martina, 11. listopadu, letos v pátek, pořádá na Vyšehradě lampionový průvod. Od 16 hodin je v rotundě sv. Martina mše svatá, po ní se průvodem podél hradeb dojde ke kostelu sv. Petra a Pavla. Tam za dětmi přijíždí svatý Martin na bílém koni.

Mikulášská

V předvečer svátku svatého Mikuláše, 5. prosince od 17 hodin, letos v pondělí, bude ve farním sále Mikulášská nadílka. Podrobnosti budou včas vyvěšeny na nástěnce.

Děti, doufám, že si z nabízených akcí vyberete a že si to společně pěkně užijeme
ahoj Lída

Co se můžeme naučit v příběhu o Arše Noemově:

- za první: je dobré NEZMEŠKAT LOŤ
- za druhé: připomínat si, že všichni jsme na jedné lodi
- za třetí: plánovat dopředu, když Noe stavěl Archu, nepršelo
- za čtvrté: udržet se fit, až vám bude 600 let, někdo vás může požádat, abyste udělali něco opravdu velikého!
- za páté: neposlouchejte kritiky, prostě pokračujte v práci, která se musí udělat
- za šesté: postavte svou budoucnost na VYSOKÉM základu
- za sedmé: z bezpečnostních důvodů cestujte v párech
- za osmé: rychlost není vždy výhodou. Šneci byli na palubě s gepardy
- za deváté: když jste ve stresu, chvíli se plavte
- za desáté: pamatujte, že Archu stavěli amatéři, Titanic profesionálové!

Poučení: bouřka a vlny nevadí, když jste s Bohem, vždycky na vás čeká DUHA !

Miluji Tě, Bože můj, a toužím Tě stále více milovati, neboť tys sladší nad každý med, výživnější nad každé mléko a jasnější nad každé světlo. Proto jsi mi milejší nad všechno zlato, stříbro a drahé kamení. Neboť se mi nelíbilo, cokoliv jsem na světě činil proti tvé sladkosti a okrase tvého domu, který jsem miloval.

Ó ohni, který ustavičně hoříš a nikdy nezhasneš! Ó lásko, která stále žhneš a nikdy nevystydneš, zapal mne, zapal, prosím, mne celého, abych jen tebe celý miloval. Neboť ten tě miluje málo, kdo miluje něco kromě tebe a nemiluje toho pro tebe.

Kéž tě miluji, Pane, neboť tys mne miloval dříve než já. A kde mám vzítí slova, abych vyložil znamení tvé převelké lásky ke mně, pro nescísná dobrodiní tvá, jimiž jsi mne odchoval od počátku?

Sv. Augustin – Rozhovory duše s Bohem

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši svaté

Farní knihovna půjčuje knihy: středa 16.30 - 17.45 hod.,
neděle 10 - 11 hod.

Výuka náboženství: dle rozvrhu

Rozhovory o víře pro mládež: úterý 18.45 – 20 hod. v klubovně

Chrámová hud. skupina KΑΛΟΚΑΖΗΤΙΑ: zkoušky neděle 9.30 v klubovně

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na <http://strasnice.lantnet.cz>

Vydává farnost Neposkvrněného početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.
Redakčně zpracoval kolektiv.